

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη, διευθύνοντος.

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ

Μετὰ τῶν ἐπιζήλων προτερημάτων, ἅτινα ἐκληρονομήσαμεν ἀπὸ τῶν πατέρων ἡμῶν, ὑπάρχουσιν ἀτυχῶς καὶ κακίαι τινες, ὧν ἡ ἐκρίζωσις εἶναι ἔργον πολλὰκις ἤδη ἀπασχολῆσαν ἡμᾶς. Μόνον δὲ μωροὶ καὶ διεφθαρμένοι δύνανται νὰ ἀναγάγῃσιν τὴν διατήρησιν τῶν κακιῶν τούτων εἰς τὴν ἐμμονὴν εἰς τὰ πατρία, ἣν κηρύσσομεν καὶ ἥτις ἀφορᾷ μόνον τὰς ἀρετάς, δι' ὧν καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμέραν κοινωνικῷ βίῳ καὶ ἐν ταῖς δημοσίαις ὑποθέσεσιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν εἴτε διὰ λαμπρῶν κατορθωμάτων εἴτε δι' ὑπερόχων δοκιμασιῶν ἐμεγαλουργήσαν καὶ ἐδοξάσθησαν. Τινὰς μάλιστα τῶν ἐν λόγῳ κακιῶν ἐπέβαλλον εἰς τοὺς προγόνους ἡμῶν αἱ περιστάσεις πολὺ δὲ ἀδίκος θὰ ᾔτο ἐκεῖνος ὅστις θὰ κατηγορεῖ αὐτοὺς ὅτε ἐπὶ παραδείγματι ἤρνοῦντο νὰ πληρώσωσι τὸ χαρατὶ εἰς ἀποτρόπαιον τύραννον ἢ ἀνθίσταντο ἐναντίον ἐξουσίας μυσσαρᾶς καὶ αἰμοδόρου. Σήμερον ὅμως ἡ ἄρνησις τῶν φόρων καὶ αἱ κατὰ τῆς ἐξουσίας ἀντιστάσεις εἶναι κακίαι ἐγκληματικά, καθ' ὧν βοᾷ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως καὶ ἀντιλαλεῖ ἀπὸ τῶν τάφων ἡ φωνὴ ἐκείνων, οἵτινες τόσα ἔπαθον διὰ νὰ μᾶς κάμουν ἐλευθέρους.

Δὲν ἐκληρονομήσαμεν ὅμως μόνον τὰς κακίας, τὰς ὁποίας ἡ μαύρη δουλεία ἐπέβαλλεν εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν. Τολμῶμεν νὰ εἰπῶμεν, μετὰ μεγάλης μας ἐντροπῆς, ὅτι ἐκληρονομήσαμεν καὶ τινὰς ἐκ τῶν κακιῶν αὐτῶν τῶν τυράννων μας. Ἐὰν δὲ εὐρίσκομεν ἀξίαν στιγματισμοῦ καὶ καταδίκης τὴν μίαν κληρονομικότητα, τί νὰ εἰπῶμεν περὶ τῆς ἄλλης ταύτης, ποῦ νὰ εὐρωμεν λόγους νὰ τὴν χαρακτηρίσωμεν ὡς ἐμπρέπει εἰς αὐτήν;

Ἐχομεν ἀληθῶς ἐν παντὶ κλάδῳ θαυμασίους δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ καθημέραν ἀποκτῶμεν καλυτέρους. Ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἀκόμη τινὲς, μὴ φέροντες μὲν στολὴν Γενιτσάρου ἀλλὰ κρύπτοντες ὑπὸ τὴν ρεδιγκόταν τῶν πολλὰ τῶν ἐνστίκτων ἐκείνου. Διατί; Πόθεν; Μυστήριον.

Νὰ εἰπῶμεν ὅτι εἰς τοὺς τοιοῦτους κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται ἡ διατήρησις τῆς παραδόσεως, καθ' ἣν ὁ περιφρονῶν τὰ δημόσια, ὁ ἀσεβῶν πρὸς τὴν ἐξουσίαν δὲν πράττει ἔργον ἐγκληματικόν; Διατί ὅχι; Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν θὰ ἴδωμεν ἐκλίπουσιν τὴν μίαν εὐεξήγητον κληρονομικότητα, ἐὰν δὲν ἐκμηδενίσωμεν τὴν ἄλλην τὴν ἀνεξήγητον· ὅτι δὲν θὰ ἴδωμεν τοῦτέστι πολίτας φιλονόμους, πειθαρχοῦντας καὶ ἐπομένως σπεύδοντας νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ πρὸς τὸ κράτος καθήκοντά των, ἐφ' ὅσον πάντες οἱ κλάδοι καὶ πᾶσαι αἰθαμιθές τῆς δημοσίας ὑπαλληλίας δὲν καταληφθῶσιν ὑπὸ ἀνθρώπων ἐννοούντων ὅτι εἶναι οὐχὶ κύριοι καὶ ἄρχοντες ἀλλ' ὑπηρέται, τεταγμένοι νὰ ἐκτελῶσιν ἀσμένως τὰς νομίμους ἀνάγκας τοῦ πληρῶντος αὐτοὺς λαοῦ.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Ἑννάτη

(Λουκ. ιβ'. 6, —21).

Κείμενον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου¹ εὐφρόρουν ἡ χώρα καὶ διελογίζετο ἐν αὐτῷ λέγων· Τί ποιήσω ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου; καὶ εἶπε. Τοῦτο ποιήσω, καθελὼ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου, καὶ τὰ ἀγαθὰ μου καὶ ἔρω τῇ ψυχῇ μου. Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα² εἰς ἔτη πολλά, ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· Ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ, ἃ δὲ ἡτοίμασας, τί ἐστὶ; Οὐτὼ ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ³ καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν.⁴ Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω.

Σημειώσεις.

1) Εὐφρόρουν ἡ χώρα. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰ. Χριστὸς ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ λαμβάνει τὸν πλούσιον. καθ' ἣν ἐποχὴν τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ ἔχουσιν αὐξηθῆ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὀφείλει νὰ λάβῃ ἔκτακτα μέτρα περὶ αὐτῶν. Κεῖμενα=ἐν ταῖς ἀποθήκαις δυνάμενα νὰ διαρκέσωσιν εἰς ἔτη πολλά. 3) Ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ=ὁ συνάζων θησαυροὺς διὰ νὰ εὐχαριστῇ μόνον τὸν ἑαυτὸν τοῦ. 4) Καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν=καὶ μὴ συνάγων καὶ θησαυρίζων πλούτη, ἵνα μεταχειρίζηται ταῦτα ὅπως ὁ Θεὸς θέλῃ, ἥτοι εἰς βοήθειαν τῶν ἐχόντων ἀνάγκας.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ο ΥΛΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἐπάρχει ζωὴ πέραν τοῦ κόσμου τούτου; — Ὁ ἄνθρωπος τερματίζει τὴν ὑπαρξίν του διὰ τοῦ θανάτου; — Τὰ προβλήματα ταῦτα πάσης τάξεως καὶ διανοητικῆς κατστάσεως ἄνθρωπος προβάλλει εἰς ἑαυτόν. Καὶ ὅχι μόνον προβάλλει εἰς ἑαυτόν, ἀλλὰ καὶ λύει ταῦτα ἀναλόγως πάντοτε πρὸς τοὺς πόθους καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ μόρφωσιν. Καὶ ὑπάρχει τάξις ἀνθρώπων, καὶ δυστυχῶς ἡ τάξις αὕτη πληθύνεται καθ' ἑκάστην, καὶ ἡ τάξις αὕτη ἐντελῶς ἀπορρίπτουσα τὸν πνευματικὸν κόσμον, καὶ πάσας τὰς υποχρεώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιβάλλονται εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς ὑπαρξεως τοῦ κόσμου ἐκείνου, ἀποδέχεται μόνον τὸν κόσμον τοῦτον ὡς πραγματικὸν ὄριον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῶν υλικῶν ἡδονῶν, ὡς θεμέλιον ἀψευδὲς τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ μακαριότητος. Καὶ «φάγε, πίε, εὐφραίνου» εἶναι τὸ τριαδικὸν εἶδωλον, εἰς ὃ προσφέρει τὴν λατρείαν αὐτῆς ἡ τάξις αὕτη. Καὶ ὑπὲρ τοῦ εἰδώλου τούτου ἐργάζεται, μοχθεῖ, κατασπαταλᾷ. Οὐδὲν ἐν αὐτῇ πνευματικὸν ἢ ιδεώδες. Ἡ ἠθικὴ ἥτις διευθύνει τὴν τάξιν ταύτην εἶναι ἠθικὴ μὴδὲν ἔχουσα τὸ ὑψηλόν. Αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ ἐφ' ὧν στηρίζονται αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν ταύτην, εἶναι ἀρχαὶ ἰδιοτελεῖς, ἐγωῖστικά, ξέναι ἀγάπης καὶ ἀφροσύνης. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ δυστυχῆς, διότι εἶναι ὄντως δυστυχῆς, ὁ διὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖ-

νον τὸν λόγον ἀσπαζόμενος τὰς ἀρχὰς ταύτας ἀποκτινοῦται ἀληθῶς. Οὐδὲν συναίσθημα εὐγενὲς κυριαρχεῖ τῆς ψυχῆς του. Ἡ ἐξωτερικεὺς τῆς ἀγάπης δὲν ὑπάρχει ἐν αὐτῷ. Καὶ λοιπὸν δὲν ἐνδιαφέρεται διόλου περὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου. Θὰ πατάξῃ ἀλλὰ θὰ εὐφρανθῇ. Θ' ἀτιμάσῃ, ἀλλὰ θὰ εὐφρανθῇ. Θὰ διαπράξῃ ἐγκλήματα ἀλλὰ θὰ εὐφρανθῇ. Περὶ τούτου μόνον φροντίζει πῶς θὰ εὐφρανθῇ περισσώτερον. Περὶ τῶν λοιπῶν ἀδιαφορεῖ. Ἄλλ' ὁ λοιπὸς κόσμος τὸν ἀποστρέφεται, τὸν δακτυλοδεικτεῖ. Τί πρὸς αὐτόν; Αὐτὸς εὐφραίνεται, περὶ τῶν κρίσεων τοῦ κόσμου ὅλου ἀδιαφορεῖ. Καὶ τρώγει λοιπόν, καὶ πίνει καὶ εὐφραίνεται ἐν τῇ ἀκολατίᾳ ἐν τῇ ἀσπλαγείᾳ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἡδοναῖς. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ λατρεύων τὴν ὕλην καὶ μόνον τὴν ὕλην καταναλίσκεται, καταστρέφεται, μαραίνεται, σθύνει. Καὶ μάλιστα λίαν ἐνωρίς ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Καὶ ἐξηντηλημένος, κεκορημένος ὑπὸ τῶν ἡδονῶν καὶ ἀπολαύσεων ἐν μέσῳ τῶν τέρψεων αὐτῶν, ὁ ὀργανισμὸς αὐτοῦ ἀκίνηται. Ἡ μηχανὴ ἡ σωματικὴ αὐτοῦ ἀρνεῖται ὑπηρεσίαν. Ὁ νοῦς δὲν λειτουργεῖ, τὸ σῶμα παραλύει, αἱ δυνάμεις σωματικαὶ καὶ ψυχικαὶ ἐκλείπουν, καὶ ὁ δυστυχὴς αὐτὸς νεκρὸς ᾗδεν ἐν τῇ ζωῇ ἀποθνήσκει αἰφνης, νεκρὸς μεταβαίνει καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν. Τί ἐκέρδισεν ἐκ τῆς ὅλης διαπάλης ταύτης; Τὰς νόσους καὶ τὴν πρόωγον ἀηδίαν τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ πρόωρον καὶ αἰφνίδιον καὶ οἰκτρὸν θάνατον. Καὶ θάνατον διπλοῦν, θάνατον ἐπίγειον, θάνατον κολάσιμον. Δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ ἔλαβεν ἀμοιβὴν τῆς ἀπιστίας του οὐχὶ ζωὴν ἀθάνατον, ἀλλὰ θάνατον αἰώνιον. Αἱ ἡδοναί, τὰς ὁποίας τόσον ἐμμανῶς ἐπεδίωξε δὲν ἦσαν ἡδοναὶ δι' αὐτόν· διότι ἦσαν ἀπολαύσεις κτηνώδεις μὴ καταλείπουσαι ὀπισθεν αὐτῶν ἄλλο τι, εἰμὴ μόνον μίαν ψυχικὴν στενοχωρίαν μίαν ἀθυρίαν, μίαν ἀλγεινὴν μεταμέλειαν, μεταμέλειαν ἧτις ἤρξανε ὅμως καὶ εἰς μὴδὲν συντελοῦσαν, μεταμέλειαν ἧτις ἤρξανε τὸν κόρον καὶ τὴν ἀηδίαν τῶν ἡδονῶν. Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος τῆς ὕλης· ὁ ἄνθρωπος ὁ καταστρέφων ἐν ἑαυτῷ, καὶ ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ τὰ ὑψηλὰ καὶ ἰδεώδη, τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικά.

Δὲν ἡδυνήθη νὰ ὠφεληθῇ ἑαυτόν, δὲν ἡδυνήθη ν' ἀποβῇ τῆς οἰκογενεῖας στήριγμα, τῆς κοινωνίας μέλος, τῆς πατρίδος τέκνον φιλόστοργον, τοῦ ἔθνους γενναῖος πρόμαχος. Τὰ πάντα μετέβαλεν ἐν ἑαυτῷ εἰς ἐρείπια καὶ ὑπὸ τὰ ἐρείπια ταῦτα ἐτάφη καὶ αὐτὸς οὗτος, ἐρείπιον ἀληθὲς γενόμενος.

Κτήνος ἐξηντηλημένον, νεκρωμένον ἔχον τὸ βλέμμα, χαλαρὸν τὸ βᾶδισμα ἐξησθενημένον τὸ σῶμα, ἄνευ θελήσεως, νευροπαθὲς, μισητὸς, ἀποτρόπαιος.

Τοιαύτη ἡ κατάστασις εἰς ἣν καταντᾷ ὁ ἀρχὴν τοῦ βίου αὐτοῦ τιθέμενος τὸ ἀφάγε, πῖε, εὐφραίνου. Ἀλλὰ δὲν ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος μόνον ὕλη καὶ μόνον διὰ τὴν ὕλην. Νὰ τρώγῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ζῇ. Νὰ πίνῃ ἀλλὰ διὰ νὰ συντηρῇ τὴν εὐρώστιαν τὴν σωματικὴν, καὶ νὰ εὐφραίνεται εὐφροσύνην ὅμως πνευματικὴν, εὐφροσύνην τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος κατακτᾷ ἐν τῇ ἐνασχόσει πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἐν τῇ πιστῇ τῶν καθήκοντων ἐκτελέσει, ἐν τῇ ἀναζητήσει καὶ ἀνεύρεσει παντὸς ἰδεώδους καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ὕλῃ. Οὕτως ὁ χριστιανὸς ζῶν ἀποβαίνει εὐτυχὴς καὶ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, καὶ ἀποθνήσκει ἐν ἡρεμίᾳ καὶ γαλήνῃ ἐν μέσῳ ἀνθρώπων εὐτυχῶν, εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ὁποίων αὐτὸς οὗτος ἔχει ἐργασθῇ.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Η ΘΑΝΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Παιδιά, γιὰ σκάψτε τὸ βουνὸ καὶ χαμηλὰ τὴν ἄμμο, Νὰ θάψετε τὸ Νάυτη μας κάτω στὸ περιγιάλι, Ν' ἀκούῃ ἀγκιὰ τῆς θάλασσας καὶ ταραχὴ τᾶν ἐρί, Ν' ἀκούῃ καὶ τοὺς συντρόφους του, ποὺ λέν' τὸ ἔγια—μόλα!

ΑΙ ΑΓΙΑΙ ΣΥΝΑΞΕΙΣ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΕΥΛΟΓΙΑΙ

Ἐφ' ὅσον ψάλλεται ὁ ὕμνος—«Σὲ ὕμνοῦμεν. . .» ἐπιτελεῖται ἐν τῷ ἱερῷ βήματι ἡ ἐπίκλησις τοῦ ἁγίου Πνεύματος οὕτως. Ὁ λειτουργὸς συνεχίζει τὴν μεγάλην εὐχὴν. Ἐπὶ μέρει δὲ τούτῃ ἡ εὐχὴ περιέχει δὴλωσιν τοῦ ἱερέως δι' προσφέρει, αὐτὸς τε καὶ τὸ ἐν τῇ Συνάξει πλήρωμα, εἰς τὸν Κύριον τὴν λογικὴν καὶ ἀναίμακτον λατρείαν καὶ παρακαλεῖ αὐτὸν καὶ δέεται αὐτοῦ καὶ ἱκετεύει αὐτόν, ἵνα καταπέμψῃ τὸ Πανάγιον αὐτοῦ Πνεῦμα ἐπὶ τε τὸ Ἐκκλησίασμα, καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης· δῶρα.

Ὁ Διάκονος δεικνύων διὰ τοῦ ὠραρίου τὸν ἅγιον ἄρτον λέγει. «Εὐλόγησον Δέσποτα τὸν ἅγιον ἄρτον»· ἦτοι Ἐπικαλῶμαι τὴν Δέσποτα, τὴν θείαν χάριν ἐπὶ τὸν ἄρτον τοῦτον ἵν' ἀποβῇ ἅγιος. Ὁ Λειτουργὸς διὰ χειρὸς εἰς εὐλογίαν ἐσχηματισμένης σφραγίδος σταυροειδῶς τὸν ἐν τῷ Δισκάρῳ ἄρτον λέγων συνεχῶς πάντοτε τῆς διακοπείσης εὐχῆς.—Καὶ ποίησον τὸν μὲν ἄρτον τοῦτον τίμιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ Σου. Ὁ Διάκονος ἐπιλέγει ἁμύν. Γένοιτο. Ἐἴτα δεικνύει οὗτος διὰ τοῦ ὠραρίου τὸ ἅγιον Ποτήριον καὶ λέγει. «Εὐλόγησον Δέσποτα τὸ ἅγιον Ποτήριον». Καὶ ὁ λειτουργὸς εὐλογῶν ὅπως καὶ τὸ δισκάριον λέγει. «Τὸ δὲ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ (ἐννοεῖται ἐξωθεν τὸ—ποιήσον) Τίμιον Αἶμα τοῦ Χριστοῦ Σου». Ὁ Διάκονος λέγει καὶ αὖθις. Ἀμὴν ὡς καὶ ἐν τῇ εὐλογίᾳ τοῦ ἄρτου. Καὶ ἔπειτα δεικνύων διὰ τοῦ ὠραρίου ἀμφότερα τὰ ἅγια, λέγει. Εὐλόγησον Δέσποτα ἀμφότερα. Ὁ λειτουργὸν εὐλογῶν δι' ἐπεκτάσεως τῆς σταυροειδοῦς εὐλογίας ἐπ' ἀμφότερα τὰ δοχεῖα, τὰ περιέχοντα τὸ Σῶμα καὶ Αἶμα τοῦ Σωτῆρος, λέγει. «Μεταβαλὼν τῷ πνεύματι σὺν τῷ ἁγίῳ. Ὁ Διάκονος λέγει τρίς τὸ Ἀμὴν. Καὶ οὕτω τελειοῦται ἡ ἀρχαιότερον μὲν μεταβολή, μεταποίησις, μεταρρυθμίσις μεταστοιχείωσις, ἀπὸ δὲ τῶν μέσων τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος, ἂν μὴ καὶ ἀπὸ δύο αἰώνων πρὸ τοῦ χρόνου τούτου, ἀλλὰ πάντως οὐχὶ παλαιότερον, μεταποίησις λεγομένη. Ἡνωμένοι δὲ αἱ τρεῖς εὐλογίαι αὐταὶ παρουσιάζονται ἡμῖν ἐν συνόλῳ, ὡς ἐξῆς. Ἀποῖνον τὸν μὲν ἄρτον τοῦτον τίμιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ Σου, τὸ δὲ ἐν τῷ Ποτηρίῳ τούτῳ, τίμιον Αἶμα τοῦ Χριστοῦ Σου, μεταβαλὼν τῷ Πνεύματι Σου τῷ ἁγίῳ». Ἡ ἐν τῇ τρίτῃ εὐλογίᾳ λεγομένη ῥησις, δὲν προσήκει εἰς τὴν σειράν τῆς εὐχῆς τῆς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου λειτουργίας, Ἐκεῖ ἀντὶ τοῦ Μεταβαλὼν τῷ Πνεύματι Σου τῷ ἁγίῳ—λέγεται.—Τὸ ἐκχυθὲν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας.—Οἱ Λειτουργοὶ οἱ ἔχοντες ἤδη πρὸ αὐτῶν οὐχὶ ἄρτον καὶ οἶνον ἀπλᾶ, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Σῶμα καὶ Αἶμα τοῦ Σωτῆρος, γονυπετοῦσι τρίς ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπέζης προσφέροντες λατρευτικὴν προσκύνησιν πρὸς τὸν ἐνώπιον αὐτῶν διὰ τῆς γενόμενης μετουσίωσης, εὐρισκόμενον Σωτῆρα καὶ λυτρωτὴν.—Ἡ πρὸ τῆς ὥρας ταύτης γονυκλισία οὐδεμίαν ἔχει δικαιολογίαν διότι δὲν δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς λατρεία ἐνδειξις. Πολλὰ ἀμελῶς γενόμενα ἐκδόσεις τῶν Λειτουργικῶν ἀναγράφουσι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην διάφορα προπάγια πρὸς ἀνάγνωσιν, πολλοὶ δὲ ἱερεῖς ἀπαγγέλλουσι συνήθως πολλὰ τοιαῦτα, ἅτινα μηδεμίαν συνάφειαν ἔχοντα πρὸς τὴν διεξαγομένην εὐχὴν, καὶ πρὸς τὰ τελούμενα διακόπτουσιν ἀπλῶς τὴν ἐνότητα τῆς λειτουργίας, καὶ ἐπιφέρουσι διαστροφήν καὶ σύγχυσιν τοῦ πνεύματος αὐτῆς. Ὅθεν καθήκον ἔχουσιν οἱ λειτουργοὶ νὰ περιορίζωνται εἰς τὸ κείμενον ἀπλῶς οἱ λειτουργοὶ νὰ περιορίζωνται εἰς τὸ κείμενον ἀπλῶς τῆς λειτουργίας καὶ νὰ παραλείπωσι ἀποφεύγοντες πᾶν παραίσκον καὶ ἄσχετον πρὸς τὴν ὅλην λειτουργίαν. Μετὰ

τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρὸς μετουσίωσιν τῶν τιμίων δώρων εἰς Σῶμα καὶ Αἶμα Χριστοῦ, ὁ ἱερεὺς συνεχίζει τὴν μεγάλην εὐχὴν, καὶ ἀναπτύσσει τ' ἀποτελέσματα τῆς μεταληψέως ἐξαιτούμενος τὴν πρὸς ἐπίτευξιν αὐτῶν θείαν χάριν, ἵνα γένωνται ταῦτα εἰς τοὺς μεταλαμβάνοντας, πρὸς ἐξέγερσιν τῆς ψυχῆς αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ληθάργου τῆς ἀμαρτίας καὶ διατήρησιν αὐτῆς ἐν τῇ ἀρετῇ, εἰς ἀφῆσιν ἀμαρτιῶν αὐτῆς, εἰς ἀπόλαυσιν τῶν χαρισμάτων τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἵνα δι' αὐτῶν μετὰσχῶσι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ ἔχοντες καθαρὰν τὴν συνείδησιν μετὰ παρηγορίας ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ γένωνται ἐνοχοί, ἄξιοι μὲν νὰ κριθῶσι, ἄξιοι δὲ καταδικῆς.—Καὶ ἐξακολουθεῖ ἐν συνεχείᾳ ἡ αὐτὴ εὐχὴ. Ὁ Λειτουργὸς ἐν τῇ μέρει τούτῃ δεικνύων τὸν στενὸν σύνδεσμον ζώντων πιστῶν καὶ τετελειωμένων τοιούτων, καὶ ὅτι καὶ ὑπὲρ τούτων τελεῖται ἡ θεία ἀναφορά λέγει ὅτι τὴν λογικὴν καὶ πνευματικὴν ταύτην λατρείαν προσφέρομεν τῷ Κυρίῳ οὐχὶ μόνον ὑπὲρ τῶν ζώντων ἀλλὰ προσέτι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων οἵτινες πιστευόντες εἰς τὸν Χριστόν, ἔχουσιν ἀναπαυθῇ ἤδη τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν ἥτοι προπατέρων, πατέρων παταριάρχων, τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης προφητῶν, Ἀποστόλων, Κηρύκων, Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, ὁμολογητῶν, ἐγκρατεῦν καὶ ὑπὲρ παντὸς πνεύματος τὸ ὅποτον ἔχον σταθερὰν καὶ ἀκράδαντον τὴν πίστιν ἔχει ἀποβῇ τέλειον διὰ τοῦ θανάτου ἀπαλλάσσοντος αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐπὶ πλέον ἀμαρτίας. Καὶ ἀρχεται ἡ ἀνάγνωσις τῶν Διπτύχων.

ΑΠΟΣΠΑΣΘΕΙΣΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΑΙ

(Τέλος)

Μίαν ἐβδομάδα ἐνοσηλεύετο· ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἐθεραπεύθησαν τὰ νόθα αὐτοῦ δὲν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του· διότι ἐν αὐτῷ ἔμενε τι ἀνιάτως ἐσπαραγμένον καὶ αἰμάσσον· ἡ τιμὴ, οὔτε δὲ τὰ εἰρωνικά μειδιάματα τῶν ἐχθρῶν του ἤθελε ν' ἀντικρύσῃ ἐν τῇ ὁδῷ, οὔτε τὰ θλιβερά τῶν φίλων του βλέμματα, εἰς τὰ ὁποῖα θ' ἀνεγίνωσκε τὸ μέγεθος τῆς αἰσχύνης του.

Ἀ! ἀληθῶς ἐλευθερωταὶ ἦσαν οἱ Ῥῶσοι! τὴν ἔφεραν τὴν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὴν πατρίδα των, ὅπου τοὺς περισσεύει βλέψεις καὶ ἀνελογίζετο πόσα κακὰ τῷ εἶχον προξενήσει ἀφ' ὅτου ἦλθον. Αὐτοὶ ἐφάνευσαν τὸν πατέρα του· ὁ Κοζάκος περιῆγε πρὸς πώλησιν τὸν τσεφτὲ λάφυρον μπασιμζούκου τίς οἶδε μὲ ὁποῖους ἀγρίους πόθους κατὰ τῶν χριστιανῶν ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ αἰμοχαροῦς κυρίου του γεμισθέν. Ὁ Κοζάκος ἀγνοῶν τὸν χειρισμὸν τοῦ δικάνου εἶχεν ὑψώσει, τὸν πετεινὸν διὰ νὰ δείξῃ γλυφὰς τινὰς ἔπειτα τὸν ἀφῆκε καὶ ἔπεσε· βροντῶδης ἐκπυροκρότησις ἐπηκολούθησε· ὁ ταλαίπωρος πατήρ του εἰς τὸν ὅποιον ἡ μαύρη μοῖρα εἶχε γράψει ν' ἀποθάνῃ μὲ βόλι τουρκικὸν ἀπὸ χεῖρα ρωσικὴν εὐρέθη ἐμπρός· ἡ σφαῖρα τὸν εὐρῆκε κατὰσθη, τὸν διεπέρασε καὶ ἐχώθη εἰς τὸν τοῖχον· ἐσφίγγε τὸ στήθος του μὲ τὰς χεῖρας του ὡσεὶ ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀποδιδράσκουσαν ζωὴν· ἐπροχώρησε βήματα· τινὰς κατέπεσε πονηρὴς καὶ ἐγῶνινώδε σφαδασμῷ ἐξεψύχησεν ἐν μέσῳ ὁδῷ δάκνων τὸ χῶμα.

Ἐπειτα ἄλλος Κοζάκος ἐμόλυνε τὴν λευκὴν περιτεράν του, τὴν ἀγνὴν κόρην, ἥτις ἦνθισεν ἀβρόσαρκος ἐν τῇ σκιᾷ τῆς πατρικῆς οἰκίας, ὡς πᾶσαι τῆς Μηδείας αἱ νεάνιδες, αἵτινες μόνον δις ἢ τρίς κατ' ἔτος διαβαίνουν τὴν φλάν τῆς οἰκίας των διὰ νὰ κοινωνήσωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ νὰ χορεύσωσιν τὴν Τρίτην τῆς Λαμπρῆς, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ ἀρραβῶνος δὲν προσφέρουσιν εἰς τὸν μνηστῆρά των πρό-

σωπον ἀπότριπτον ἐκ ξένων καὶ αὐθαδῶν βλεμμάτων, ἀλλὰ παρθενικόν, θεωροῦσαι αὐτὸ συνέχειαν τοῦ σώματος. Καὶ τῶρα ὁ ἀχρεὺς αὐτὸς Κοζάκος ὁ τίς οἶδε ἐν ποίοις καταγούροις ποῖα γύναια σφίγγας εἰς τὴν ἀγκάλην του, ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ διὰ τῶν ῥυπαρῶν καὶ ὑπὸ αἰσχροῦν φιλημάτων ἐπὶ μάλλον ρυπανθέντων χειλέων του, τὴν μνηστῆν του.

Αὐτὸν δὲ τὸν ἐμαστίγωσεν ὡς τὸν ἔσχατον Μουζικόν αὐτὸν τὸν αἰσθανόμενον νὰ σφύρῃ εἰς τὰς φλέβας αὐτοῦ τὸ ἐλληνικὸν αἷμα τοῦ πάππου του, ὅστις δραπετεύσας παρὰτόλμως ἀπὸ τοῦ τουρκικοῦ δικροῦ, ὅπου ὑπηρετεῖ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Τουρκία διὰ τῆς βίας ἐστρατολόγει χριστιανούς ναύτας διὰ τὸν στόλον τῆς, ἐγένετο πυρπολητὴς καὶ τὸ ἔκαυσεν εἰς τὰ Μεθοκόρωνα... Αὐτόν, τὸν Μελιγαλῶν, τὸν ἐμαστίγωσε, τὸν ἠτίμασεν!..

Ἦτο πεπρωμένον λοιπὸν νὰ ἔλθῃ αὐτὸς ὁ χονδροκοζάκος ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ῥωσσίας διὰ νὰ πατήσῃ νὰ συντρίψῃ τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ μὲ τὸ βαρὺ του ὑπόδημα; Ἀλλ' ἂν ἦτο πεπρωμένον νὰ ἔλθῃ, δὲν τῷ ἦτο πεπρωμένον νὰ ἐπιστρέψῃ. Ὡ, ὅχι! Τὴν ἀπόφασιν εἶχε λάβει μόλις συνῆλθεν ἀπὸ τῆς λιποθυμίας του.

Ὅτε ἐνύκτωσε ἐξῆλθε καὶ διὰ σκοτεινῶν στενωπῶν ἐφθασεν εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν, ὅπου τὴν Τρίτην τῆς Λαμπρῆς ἐγένετο ὁ χορὸς· ἐκλείσε τὰ ὄμματά του καὶ θελητικῇ, ποικιλόχρωμος ὀπτασία παρήλασε πρὸ τῆς φαντασίας του· αἱ κόραι μὲ τὰς φουντωτάς ἐσθῆτάς των καὶ τὰ χρυσα περιδέραιά των ἐχόρευον περὶ τοὺς μουσικοὺς τοὺς παίζοντας λαοῦτον καὶ βιολίον, αὐτὸς δὲ κρατῶν τὴν μνηστῆν του ἔσυρε μὲ μανδήλιον τὸν χορὸν. Τί εὐτυχεῖς στιγμὰς ἔχει ἐνίοτε ἡ ζωὴ!..

Ἐπειτα διηυθύνθη πρὸς τὸ ποτάμιον, ἐφ' οὗ ὁ λόφος μέλαιναν ἔρριπτε σκιάν· καὶ ἀνεμνήσθη τοῦ τρυφεροῦ τὴν ἐπαύριον τοῦ ἀρραβῶνος του εἰδυλλίου· τὰ συμπεθερικά εἶχον μεταβῇ νὰ εὐθυμήσωσιν εἰς τὸν μύλον, θαυμασίαν τοποθεσίαν, ὡς ὄνειρον ἡδὺ δὲ ἐνεθυμεῖτο τὴν διάδασιν ἐκείνην τῆς λέμβου ὑπὸ τοὺς κλίνοντας κλάδους τῶν δένδρων ἐν ᾧ αὐτὸς ἐκωπηλάτει καὶ ἡ μνηστῆς του ἐκάθητο εἰς τὴν πρύμνην καὶ τὴν ἐβλεπε καὶ τὴν ἐχαίρετο καὶ ἡγαλλία συλλογίζομενος ὅτι ἦτο ἰδική του.

Ἐκείθεν μετέβη εἰς τὸν ἀπορρώγα καὶ ὑπὸ τῶν κυμάτων διαβροθέντα βράχον, ἐφ' οὗ φύονται κρίταμα καὶ ἠτένισε τὴν Μαύρην θάλασσαν τὴν βρυχωμένην καὶ ἀφρίζουσαν, ἥτις μὲ τὴν ἀλμυρὰν πνοὴν τῆς τσοάκις ὕγρανε τὴν κόμην του καὶ τὸν ἔμαθε νὰ περιφρονῇ τὸν θάνατον εἰς συνεχῇ κίνδυνον αὐτὸν κρατοῦσα. Ὅτε τὸ πλοῖόν του τὸ ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς ἀκτῆς ἐκεῖ νεωλκήμενον διήρχετο τὸ θαλλῶδες Κασάμπουρνου ποσάκις τὸν ἔδρεξεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐν ᾧ αὐτὸς ὠνειροπόλοι πλοῦτον εὐτυχίαν καὶ τὴν γλυκεῖαν τῆς μνηστῆς του μορφήν!

Ἐπειτα μετέβη ν' ἀποχαιρετίσῃ τὴν μνηστῆν του, ἥτις ἐκ τοῦ αἵθους καὶ τοῦ τρόμου εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης· εἰς τὴν ἐξᾶψιν δὲ τῆς παρρησίας τῆς μίᾳ ἰδέᾳ κατεῖχεν αὐτὴν διαρκῶς, ὅτι τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν βρωμερὰ καὶ διὰ τῶν δυνάων τῆς προσεπάθει νὰ τὰ ἐκρίψῃ. Ὁ Μελιγαλῶς ἀγωνιῶσαν ἰδὼν αὐτὴν μικροῦ δεῖν ἐρρήγγυτο εἰς λυγμοὺς, ἀλλὰ κρατήσας τὴν συγκίνησιν του τὴν ἐφίλησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπῆλθεν· ὁ Κοζάκος μὲ τὰ χεῖλη του εἶχε μολύνει τοῦ φιλημάτος τὴν πηγὴν, καὶ τοῦ ἐκλεψε καὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τὸ ἔσχατον φίλημα. Ὁ ἀχρεὺς!

Κατελθὼν δὲ εἰς τὴν ὁδὸν ἐκάθησεν ἐπὶ πέτρας τινὸς καὶ ἀνέμενε· ἀνέμενε μίαν ὥραν ἤκουσε βήματα· ἠγέρθη· ἦτο

ὕπαξιωματικός τις· ἐκάθησε καὶ ἀνέμενε παρήλθε· ^{μία ὥρα}
 δύο ὥραι· ἐπὶ τέλους ἤκουσε τὸ θαρὺ καὶ παραπατὺν βῆμα
 τοῦ μεθυσμένου Γιουβάνωφ, ἐπιστρέφοντος ἐκ τοῦ χαρτο-
 παιγνίου· εἶδε διαγραφόμενον τὸ γιγαντῶδες του ἀνδρῶνα·
 τότε πέντε ἄλλεπάλληλοι πυροβολισμοὶ ἐβρόντησαν καὶ πέν-
 τε σφαῖραι ἐνεπάγησαν εἰς τὸ στήθος τὸ συλλαβόν τούς
 κατὰ τῆς ἐπιθανατίου ἐνόχους πόθους· ὁ ἐλευθερωτὴς περι-
 στράφη περὶ ἑαυτὸν, πλήξας τὸν ἀέρα διὰ τῶν βραχιόνων
 του, τῶν ἐναγκαλισθέντων τὴν νέαν, καὶ κατέπεσε βαρὺς ἐπὶ
 τοῦ μέρους, ἐφ' οὗ διέταξε καὶ ἐμαστίγωνσαν τὸν μηχανητῆρα
 σκάψας σπασμωδικῶς τὸ χῶμα μετὰς ρικνωθείσας χεῖρας του.
 Ὅτε μετ' ὀλίγον μανιώδεις κατελθόντες ἐκ τῆς οἰκίας
 ὁ Νικόλαος Φεδόροβιτς καὶ οἱ στρατιῶταί του ἐφόρμησαν
 κατ' αὐτοῦ τὸν εὖρον νεκρὸν· τὴν ἑκτὴν σφαῖραν τοῦ ρεβόλ-
 βερ εἶχε βυθίσει εἰς τὸ στήθος του καὶ ἐκτάδην κατακεί-
 μενος ἐδέχετο μετὰ περιφρονητικὴν ἀπάθειαν τὰ λακκίσματα
 τῶν ὑποδημάτων τῶν ἐλευθερωτῶν.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

Ἑλλὰς ἔστιν ἡρώϊσμος ἐν τῷ βίῳ καὶ τῇ τέχνῃ.

Ἐδγὰρ Κινέ

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Μ. Χ. Π. Κ) πολ. ν. Στ. Δ. Βοστώνη ν. Μιχ. Π. Α. Μοκόν. Γρ. Σ. Α. Παρισίους Ν. Α. Λόουελ. Ν. Κ. Σμύρνη ν. Π. Α. Ἡράκλειον. Ἀποστέλλομεν ζήτηθέντα. Χ. Δ. Θεσσαλονίκη ν. Αἰτήσεις ἐνεγράφ. τὴν ἐλπίδα νὰ εὕρῃ ταχέως σειράν.—Βασ. Π. Πάτρας. τῶν ἐκάστοτε δημοσιευομένων ἀρνήσεων γίνεται γνωστή ἡ οἰκονομικὴ ἀδυναμία, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς πόθους ἡμῶν καὶ ὑμῶν· οἱ καλοὶ λόγοι ἐπαναλαμβάνόμενοι καὶ εἰς πάντα δυνάμενον θά ῥωσι διὰ τὸ μέλλον τοῦλάχιστον ὑλικὰς δυνάμεις. Ἐλπίζομεν. Π. Μ. Βακ. οὐ Ἡράκλειον ἢ ἀποστολή. Ν. Κ. Π. Αἰμυνον. Ἡ ξηρία πρὸς τὸ παρὸν ἀδύνατος.—Ι. Μ. Ἀνδρόνικον ν. Α. στέλλομεν καὶ ἐγκρίνομεν ἄσμένως. Τὴν ἀποστολὴν θὰ συνοδεύω ἐνίοτε καὶ δι' ἄλλων χρησίμων. Ν. Σ. Ἀνδρόνικον ν. Α. ἀναγνωρίζω τὸ δίκαιον τῆς αἰτήσεως προηγούμενα ὅμως ἄλλαι ἐπίσης δίκαιαι. Χ. Ἀρτα ν. Στ. Δ. Ν. Σαμοθράκη ν. Γρ. Β. Κ) π. Δ. Κ. Κ. Περαιᾶ. Παρακαλοῦμεν μάλιστα νὰ κρατῶνται σιωπῇ καὶ σπεύδωμεν πάντοτε νὰ συμπληρῶμεν τὰ ἐλλείποντα, ἐφ' ὅσον πάρχουσι παρ' ἡμῶν τοιαῦτα. Ἀπεστάλησαν.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΗΣ ΤΩ 1866

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΕΑΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΥΠΟΜΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
Κεφάλαιον δρ. 5.000.000
 Τμήμα Τραπεζικόν. Πᾶσα Τραπεζικὴ ἔργασία.
 Τμήμα Χρηματιστηρίου. Ἀγοραπωλησία
 χρεωγράφων.
 Τμήμα ἐμπορίου.
 Τμήμα ἀσφαλείας πυρὸς καὶ ζωῆς ὁ Γαλλί-
 κος «Φοίνιξ».

Τόκοι καταθέσεων.
 3 1/2 ο) ἀπόδοσις εἰς πρώτην ζήτησιν
 4 ο) » μετὰ τρεῖς μῆνας
 4 1/4 ο) » μετὰ ἕξ μῆνας
 4 1/2 ο) » μετὰ ἑν ἔτος
 5 ο) » μετὰ δύο ἔτη
 5 1/2 ο) » μετὰ τρία ἔτη καὶ πλέον
 Διὰ καταθέσεις εἰς χρυσὸν κατὰ 1)2 ο) ὀλιγώτερον.

Ράπτρια κυριῶν Κα Φωτεινὴ Κοκκινόπουλου.

Ὑποδηματοποιεῖον διευθυντῆς ὁ κ. Πιταράκης, βραβευθεὶς μετὰ μεγάλα βραβεῖα εἰς διεθνεῖς ἐκθέσεις.

Ραφεῖον Στρατιωτικῶν καὶ διαφόρων ἄλλων στολῶν. Πηλίκια καὶ χρυσοκεντήματα. Καπέλλα κυριῶν. Ἡ εἴσοδος ἐλευθέρως εἰς πάντας. Τιμαὶ ὥρισμα καὶ μικραί.

Ἑλληνικὴ στρατιωτικὴ ἐνωσις

ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

Κ. ΓΙΑΝΝΙΚΗ

Ἐν Σμύρνῃ

Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου, μετὰ οἰκτροφείου. Περιέχει τμήμα πραγματικὸν διὰ τοὺς προοριζομένους εἰς τεχνικὰς ἢ ἀνωτέρας σπουδὰς καὶ τμήμα Ἐμπορικόν. Διδάσκονται ξένη γλῶσσα ἡ Γερμανικὴ, ἡ Γαλλικὴ, ἡ Ἀγγλικὴ καὶ ἡ Τουρκικὴ, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκλέγει δύο κατὰ βούλησιν ὁ διδασκόμενος. Κανονισμὸς καὶ ἀναλυτικόν, πρόσγραμμα λεπτομερὲς (96 σελ. σχήμ. 8ου) στέλ-

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1909

Δ'. ΚΛΗΡΩΣΙΣ : 31 Δεκεμβρίου 1909

ΔΡΑΧ. 900.000 ΚΕΡΔΗ

ΚΕΡΔΗ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

1 Μέγα κέρδος ἐκ	δραχ.	100,000	
1 Κέρδος..... ἐκ	»	25,000	
1 Κέρδος..... ἐκ	»	10,000	Μία δραχμὴ ἐ-
3 Κέρδη..... ἐκ	»	5,000	καστον γραμμά-
5 Κέρδη..... ἐκ	»	1,000	τιον ἰσχύον διὰ
411 Κέρδη..... ἐκ	»	100	μίαν κλήρωσιν.
578 Κέρδη..... ἐκ	»	50	

1000 ἐν 8λφ Κέρδη ἀξίας δραχμῶν 225,000 Δραχμῶν.

Γραμμάτια πωλοῦνται : Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημόσιους ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθμαρχὰς καὶ στασιάρχους τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλείων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων, πρὸς δὲ δραχμὴν μίαν ἑκάστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ νικητοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, Ἀθήναις. Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

λεται τῷ αἰτοῦντι εἰς τὴν διευθύνσιν Lecyé Giannikis, Smyrne.

Κατ' Ἀθῶνστον ἐκάστου ἔτους τὸ Λύκειον ἐκδίδει ἐπετηρίδα, περιέχουσαν πραγματείας τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ, τὰ πρακτικὰ τοῦ συλλόγου, τὰ ζητήματα τῶν ἐξετάσεων, γραπτὰ τινὰ μαθητῶν, καὶ ὅ,τι ἄλλο σχετικὸν πρὸς τὴν κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος γενομένην ἐν τῷ Λυκείῳ ἐργασίαν. Ἡ ἐπετηρίς ἀποτελοῦσα, τεύχος 160—200 σελ. σχ. 8ου, στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΕΛΛΙΟΥ

56—Ὁδὸς Ἀκαδημίας—56

Ὑποδιευθυντῆς Σ. Πέππας.

Περιλαμβάνει δημοτικὸν σχολεῖον, ἐλληνικὸν καὶ γρεῖς γυμνασιακὰς τάξεις. Δέχεται

ἐσωτερικοῦς, ἡμιτροφίμους καὶ ἐξωτερικοῦς. Ἐφαρμόζει τὸ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου ἐγκεκριμένον πρόγραμμα ἐπιστῶν πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν γλωσσῶν καὶ τῶν φυσικομαθηματικῶν, εὐφύμως γνωστὸν διὰ τὴν μετ' ἐπιστάσεως γινομένην ἐν αὐτῷ παιδευτικῇ γασίαν. Ἐγγραφαὶ καὶ πληροφορίαι ἐκάστην.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

ΑΣΠ. ΣΚΟΡΔΕΛΗ ΣΟΦ. ΧΟΥΡΜΟΥ

Ὁδ. Ἀκαδημίας 43 ἔτος 23ον.

Πλήρες ἀνώτερον Παρθεναγωγεῖον Νηπιαγωγείου. Δέχεται ἐσωτερικὰς καὶ ἡμιτροφίμους. Τὰ μαθηματικὰ ἔχουσιν ἀπὸ τῆς 10 7)βρίου.